

İstanbul Serenat

– M.Nihat Malkoç · 29 Mayıs 2019

I.

Sular geçmişin gölgesinde emzirir vapurları
İskeleler sırlarını bölüşür kayıklarla
Güvercinler öper Süleymaniye'de yankılanan ezanı
Ay doğar İstanbul'un üstüne aydan arı
Yırtar paçavra hükmündeki karanlıkları

Umarsız gözlerinden süzülür bir heyula
Kim zapt edebilir Topkapı'da akıp giden küheylanları
Gecenin kör vaktinde ayışığından kopar, suya sal ağıtları
Kaçır minyatürlerden asude yâranları

Beylerbeyi'nde susar Yıldız'da atar kalbim
Gecenin koynuna yatarken düşler
İstikbal'de aynalar bahtına küser yalnızlığın ve yıkılmışlığın
Güller kıyama durur mana bahçelerinde
Beti benzi sararır güneşin Kız Kulesine doğarken
Şehrengizlere sığmaz büyür de kelimeler
Üsküdar, bir güneş yangınının serencamını söyler

Bakırköy'de bugünü yaşayan güllabici
Şişli'de gün aşırı satar taşan huzuru
Ey şehir her parçamı salsan da yedi tepe, gece gün her bir semte
Kubbelerle mahyalar alır yalnızlığımı
Arınırken Haliç'te kirlenen duygularım
Asırların fığanı duyulur çinilerde

II.

Heybeme doldur güneş rengine boyanmış yarınları
Bırakalım hercai sızıları Çamlıca yokuşunda
Ressamın tuvalinde çığlık atan yalılar dalsın derin hülyaya
Zümrüdüanka gibi masalları sırtlayıp
Çağırılım Kaf Dağı'ndan el değmemiş umutları

Yıldızlı gecelere pusu kuran karanlıklar dağıtır efkârımı
İçer Kız Kulesi boşalan umarsız gözyaşlarını

Öpüşür yakamozlar bedrin süzgülün çehresiyle tenhada
Cevahir yumurtlayan altın yeveli şehir uzar gider
Kan kırmızı şafaklarında tutuşur hayallerim hasretinle
Gönül atlasında yanar sular ateşin işvesiyle

Şehla bakışlarında saklanır koca tarih
Tarık'ın Endülüs'ü, Endülüs'ün Tarık'ı misali
Bıyığı terlememiş gül yüzlü Fatih'in müjdeli yadigârı
Münzevi duruşunda devşirdim asaleti
Efsunlu ateşine kim olmaz ki pervane?
Eyvanlarda salınır nazenin çocukluğun
Rabbine şükreder Eyüp; yedi tepe, salkım söğüt
Minarelerde gülümser günde beş vakit çağ açıp kapayan yiğit

III.

Sonsuzluğu koklatan buhurdandaki amber
Saçındaki her telin ruhu saran bir kement
Düş yorgunu yüreğimi kanatan sivri bir ok kirpiklerin
Öyle bir nedamet ki gamlı şarkılar gibi dillerde tütsülenen
Gerdanındaki benlerin, süt beyaz tenin çıkarır baştan
Ah şehir, sen ertelenmiş düşlerimin kabristanı!
Ellerinden tutunca alır götürürsün uzak iklimlere beni.

Bir isyan çığılığıyla kapanıverir gökler
Maviye çalar gözlerin karanlığın kucağında
Biteviye zaman donakalır güvercin saçaklarında
Kurnalardan akan su değil, mazinin giryeleridir şadırında
Onca ayıpları nasıl da saklarsın zulalarda?

Zemheriler abanır gül yüzlü baharlarına
Kavgadadır yıllar boyu ak yüzün, kara yüzün...
Ve şimdi elde var hüznün, sararmış yüzün
Düş kapını kurar ay ışığı تنها gecelere, yıldızlar suskun
Tılsımını yitirir sevdalar İstikbal'de, kaldırım yosmalarında
Dağılır efkâr, bir tespih tanesi misali buz gibi kaldırma

Gözlerin zindan olur yaralı sevdalara
Topkapı'da zaman saklanır kilitli fanuslara
Avlular döşek olur yorgansız yavrulara

Güneş görmemiş haremelerde meşk eden rakkas, uyuyan dilber
Rüzgârda yelken fora, yaz güneşinde kaynar, aşüfte kılıklı yâr
Kâgir evin avlusunda yâren muhabbeti işler iliklerine
Mezada çıktı vuslat, hasret kor alev olur, yürür aheste bedenimde
Adalarda karanlığın kucağında ay büyür, bahtın açılır önce
Süleymaniye'de Sinan, minarelerinde buharlaşır beş vakit ezan
Kelam mühür gibi kazınır yüreklere...
Sen ki gönüllerin cilveli payitahtı, uzayıp giden nehir
Mekke'nin yavuklusu, Medine'nin gül yüzü, sevdası kutlu şehir!...

M.NİHAT MALKOÇ